

РЕШЕНИЕ

№ 3756

гр. София, 10.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 16.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **8973** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 4 от Закона за местни данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба с вх. № 24308 от 02.08.2019 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от [фирма], с искане за прогласяване нищожността на РА № СФР16-РД77-56 от 05.05.2016 г., издаден от органи по приходите от Дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“ при Столична община. С Решение № СОА19-РД28-25 от 08.07.2019 г. на кмета на Столична община жалбата на [фирма] е отхвърлена.

В жалбата се твърди, че дружеството не е собственик на имота. Сочи, че към 19.01.2017 г. с влезли в сила Решения, породили действие спрямо [фирма] като правоприменик на ищите М. Р. и Е. Р. е било установено, че дружеството е собственик само на 2560/6962 ид. ч от парцел III от кв. 1 по плана на С. с площ от 6962 кв.м и не е собственик на никаква част от намиращите се в този имот сгради, нито на останалите 4402/6962 ид. ч от имота. Твърди, че в случая нищожността произтича от нарушението на чл. 146, т.3, т. 4 и т. 5 АПК.

Ответникът – кмета на Столична община чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Прави искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от

фактическа и правна страна следното:

С оглед обстоятелството, че в жалбата се претендира нищожност на ревизионния акт се обуславя приложимостта на нормата предвиждаща претендирането на нищожност без ограничение във времето по чл. 149, ал. 5 от АПК. За да е нищожен един публичноправен акт, какъвто безспорно е административният, той трябва да е засегнат от толкова тежък порок, който да прави невъзможно и недопустимо оставането му в правната действителност. Нищожният административен акт не поражда никакви правни последици за адресатите си и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез обявяване на неговата нищожност, каквото правомощие дава чл. 168 от АПК. Установяването на нищожност може да стане дори да липсва специално искане за това. В случая обаче е налице изричен петитум за обявяване на нищожност.

Двете проявни форми на незаконосъобразността се разграничават с оглед степента на порока, засягащ административния акт, последиците от проявяването му и способите за тяхното преодоляване. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност предполага толкова тежко, радикално и нетърпимо нарушение на законността, че същите са лишени от правно действие и не могат да породят целените правни последици. Поради изначалното наличие на такива сериозни недостатъци, водещи до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. Обикновено в правната теория и практиката един административен акт се определя като нищожен, когато е издаден от некомпетентен орган, каквото обстоятелство в случая не е налице. По делото, като доказателства са приети административната преписка, допълнително представените документи от страните и приложените за послужване адм. дело № 5418/2018 г. по описа на АССГ и гр. д. № 1169 по описа за 2005 г. на Софийски районен съд.

Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) с № МДТ-РД-01-107/23.10.2015г., издадена от началник отдел „Ревизионен контрол“ Р. Б.. Компетентността на органа, възложил ревизията се установява от Заповед № СО15-РД09-504/20.04.2020г. издадена от зам. кмета на Столична община, управомощена със Заповед № РД-15-3593/15.04.2015 г. и Заповед № МДТ-6600-478/22.06.2015 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № СФР16-ТД26-118/11.03.2016 г. Ревизионното производство приключва с Ревизионен акт № СФР16-РД77-56/05.05.2016 г., издаден от Р. Б., началник отдел, възложил ревизията и от М. С., главен инспектор, ръководител на ревизията. С последния са определени задължения в общ размер на 155 821,48 лв., в това число данък недвижими имоти – 22 426,23 лв. и лихви в размер на 7 631,12 лв. и такса битови отпадъци 92 425,55 лв. и лихви в размер 33 338,58 лв. за поземлен имот с площ 6962 кв.м., съставляващ имот с планоснимачен № 1519 кв.1 по плана на [населено място], местност „Д.“, утвърден със Заповед № РД-50-09-56/89 г. и Заповед № РД-09-252/27.08.1999 г., при съседни на имота от три страни - имот с пл. № 678 и улица, заедно с построените в имота триетажна масивна сграда със застроена площ от 287,00 кв.м., представляваща югоизточното тяло от психиатрична клиника, находяща се в югозападната част от поземления имот, заедно с едноетажна масивна сграда със застроена площ от 78,00 кв. м, находяща се в югоизточната част от имота и заедно с

едноетажна масивна сграда със застроена площ от 95,00 кв. м., находяща се в северната част на имота.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че атакуваният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК и не са налице предпоставки за прогласяване нищожността на процесния РА на това основание.

С Решение № СОА18-РД28-8/10.04.2018 г на кмета на Столична община, на основание чл. 147, а.п. 1 от ДОПК е оставена без разглеждане, поради просрочие жалбата на [фирма] против РА № СФР16-РД77-56/05.05.2016 г. Същото е обжалвано от дружеството на основание чл. 147, ал. 3 от ДОПК пред административния съд. С влязло в сила Определение №3573/13.05.2019 г. по адм. дело № 5418 по описа за 2018 г. на АССГ, съдът е отменил Решение № СОА18-РД28-8/10.04.2018 г. на кмета на Столична община, в частта с която е оставена без разглеждане жалбата на дружеството против РА с оспорване на същия като нищожен и е изпратил преписката на кмета на СО за разглеждане жалбата на дружеството за нищожност на РА. С определението е оставено в сила Решение № СОА18-РД28-8/10.04.2018 г. на кмета на Столична община, в частта с която е оставена без разглеждане жалбата на [фирма] против РА с оспорване на същия като незаконосъобразен.

С Решение № СОА19-РД28-25 от 08.07.2019 г. на кмета на Столична община жалбата на [фирма], с вх. № СФР18-ТД26-86/06.03.2018 г. в частта, в която са наведени доводи за нищожност е отхвърлена.

В случая възражението за нищожност на РА на дружеството-жалбоподател е, че същото не е данъчно задължено лице по смисъла на чл.11, ал. 1 от ЗМДТ за ревизирувания имот.

Задължението за данък върху недвижимите имоти и за такса за битови отпадъци, възниква при наличие на установените в закона материалноправни предпоставки. За данъка това са качеството на облагаем обект по смисъла на чл. 10 ЗМДТ на съответния имот, качеството на задължено лице по смисъла на чл. 11 ЗМДТ на правния субект и правната връзка между тях. За такса битови отпадъци това са качеството на задължено лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ, качеството на обект по смисъла на чл. 63 ЗМДТ, наличието на правната връзка между субекта и обекта по отношение, на който се предоставят услугите, както и вида и предоставянето на услугата по смисъла на чл. 62 ЗМДТ.

За да се установят материалноправните предпоставки за възникване и за установяване на задълженията за данък и такса, законодателят е наложил на правните субекти задължение за деклариране на релевантните за пораждаване и за установяване на задълженията факти. Следователно, целта на публичноправното задължение на правните субекти за деклариране на релевантните за задълженията факти е да се констатира, че е осъществен фактическият състав на правната норма, която установява задължението, и по този начин да се установи пораждането на посочените в нея правни последици - задължението на правния субект за данъка и таксата и правомощието на държавата да търси тяхното изпълнение.

Задълженото лице за плащане на ДНИ и ТБО е собственикът, като органът по приходите определя задължението въз основа на декларираните обстоятелства за притежавания недвижим имот.

За установяване собствеността на процесния недвижим имот по делото е представен НА за покупко-продажба № 198, рег. №2236, дело №182 от 2006 г. от който се установява, че М. Р. и Е. Р. – Славянска продават на [фирма] поземлен имот с площ

6962 кв.м., съставляващ имот с планоснимачен № 1519 кв.1 по плана на [населено място], местност „Д.“, утвърден със Заповед № РД-50-09-56/89 г. и Заповед № РД-09-252/27.08.1999 г., при съседни на имота от три страни - имот с пл. № 678 и улица, заедно с построените в имота триетажна масивна сграда със застроена площ от 287,00 кв.м., представляваща югоизточното тяло от психиатрична клиника, находяща се в югозападната част от поземления имот, заедно с едноетажна масивна сграда със застроена площ от 78,00 кв. м, находяща се в югоизточната част от имота и заедно с едноетажна масивна сграда със застроена площ от 95,00 кв. м., находяща се в северната част на имота.

По делото е представена декларация по чл. 17 от ЗМДТ за дължимия данък върху недвижимите имоти с вх. № 497/07.11.2006 г., подадена от [фирма], с която дружеството декларира покупката на сграда и земя в [населено място], местност „Д.“ по НА № 198/10.07.2006 г.

Приобщена е и декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти с вх. № 14-00-27/733/23.06.2010 г., подадена от [фирма], с която дружеството декларира покупката на имот по НА за покупко-продажба № 198, рег. №2236, дело №182 от 2006 г. В т. 4 Описание на обектите в сградата, Таблица 3 са посочени следните обекти: триетажна масивна сграда, едноетажна масивна сграда и едноетажна сграда, придобити на 10.07.2006 г. и с посочена стопанска цел офис.

От посоченото се установява [фирма] е собственик на процения имот, придобит през 2006 г. и деклариран по реда на чл. 17 от ЗМДТ през 2006 г. и чл. 14 ЗМДТ през 2010 г., ведно с обектите триетажна масивна сграда, едноетажна масивна сграда и едноетажна сграда

С Учредителен акт е създадено [фирма], вписан в ТР на 19.08.2008 г. Видно от същия е, че капиталът на дружеството възлиза на 1 856 400 лв., като същият се разпределя на 18 564 равни дяла по сто лева всеки. В чл. 7 е посочено, че към момента на подписване на учредителния акт всички 18 564 равни дяла са собственост на [фирма]. Съгласно чл. 8 капиталът на дружеството се формира чрез извършена непарична вноска по реда на чл. 72 и сл. от ТЗ на следните собствени на [фирма] недвижими имоти: поземлен имот с площ 6962 кв.м., съставляващ имот с планоснимачен № 1519 кв.1 по плана на [населено място], местност „Д.“, утвърден със Заповед № РД-50-09-56/89 г. и Заповед № РД-09-252/27.08.1999 г., при съседни на имота от три страни - имот с пл. № 678 и улица, заедно с построените в имота триетажна масивна сграда със застроена площ от 287,00 кв.м., представляваща югоизточното тяло от психиатрична клиника, находяща се в югозападната част от поземления имот, заедно с едноетажна масивна сграда със застроена площ от 78,00 кв. м, находяща се в югоизточната част от имота и заедно с едноетажна масивна сграда със застроена площ от 95,00 кв. м., находяща се в северната част на имота.

Непаричната вноска или т.нар апортна вноска /апорт/ в капиталово дружество представлява правно действие, което представлява особен вид отчуждаване на вещь с транслативен ефект, специфичен вещно-прехвърлителен производен способ, който се осъществява с оглед постигане на определена цел – участие в съответно търговско дружество. С апортиране на недвижим имот в капиталово търговско дружество, недвижимият имот излиза от патримониума на досегашния собственик и става собственост на дружеството, като собствеността се придобива на деривативно основание с вписване на дружеството, а срещу апортната вноска лицето получава дялове/акции от учреденото дружество.

Съгласно чл. 73, ал. 1 ТЗ вноската на право, за учредяването или прехвърлянето, на което се изисква нотариална форма, се извършва с дружествения договор или устава, като дружеството /по аргумент от чл. 73, ал. 4 ТЗ/ придобива съответното вещно право върху предмета на вноската от момента на вписването в търговския регистър. В случая се касае за учредяване на дружество, поради което моментът, в който дружеството придобива правата по непаричната вноска е моментът на учредяването /момента на вписване на дружеството в търговския регистър/.

В учредителния акт задължително трябва да се посочи паричната оценка на апортираното имуществено право, което в случая е 1 856 400 лв., разпределен на 18 564 равни дяла по сто лева всеки.

Видно от представените по делото годишните финансови отчети на [фирма] и балансите към тях за всички процесни години е, че дружеството е обявило притежаването на земя на стойност 1 372 000 лв. и сгради на стойност 484 000 лв. - общо 1 856 000 лв., което съответства на капитала формиран от непаричната вноска. С включването в ГФО и балансите към тях от дружеството-жалбоподател са заявени обобщените показатели, характеризиращи стопанската му дейност през всяка от спорните години и нейното имуществено и финансово състояние, както и финансовия резултат към края на годината. По същество ГФО дава информация на неговите контрагенти от една страна, както и създава необходимата на държавата и на нейните управленски органи информация за дейността на предприятието. В случая от доказателствата по делото се установява, че прицесният имот е заприходен в балансите на дружеството, както през целия ревизиран период, така и към монета на издаване на спорния РА.

С оглед гореизложеното и от съвкупната преценка на представените по делото доказателства може да се направи заключение, че [фирма] е собственик на спорния имот към момента на издаване на РА.

Действително по делото липсват доказателства имотът да е деклариран от новоучреденото дружество [фирма], но следва да се посочи, че не декларирането, а обективното съществуване на материалноправните предпоставки поражда задължението за данък или такса, дори неточното изпълнение на задължението за деклариране не води до невъзникване на задължението за данък и такса /в този смисъл Решение № 10150 от 25.07.2018 г. по адм. д. № 11912/2016 г. на ВАС/.

При липсата на декларации по чл. 14 от ЗМДТ не може да се приеме, че приходният орган е упражнил превратно властта си или е постановил лишен от законово основание административен акт. Задълженото лице за плащане на ДНИ и ТБО е собственикът, като органът по приходите определя задължението въз основа на декларираните обстоятелства за притежавания недвижим имот. В случая от съвкупната преценка на приобщените по делото доказателства се установява, че процесният имот е придобит съгласно апорт при учредяването на [фирма], като същият е собственик на имота към момента на издаване на РА.

Във връзка с наведените от жалбоподателя твърдения, следва да се посочи, че обстоятелството, че е бил налице висящ спор относно собствеността на имота към момента на издаване на РА не означава, че дружеството-жалбоподател не е собственик на същия. Признаването или не на това право става с влязъл в сила съдебен акт, които се ползва със силата на пресъдено нещо по отношение собствеността на спорния имот. В случая към момента на издаване на оспорения РА такъв не е имало, поради което не е налице материална незаконосъобразност, която да

се намира в тежка степен на изначална нетърпимост от правния ред и да може да обоснове нищожност на процесния РА.

Неоснователни са и твърденията на жалбоподателя, че процесният имот е бил надлежно деклариран от „Специализирана болница за активно лечение по неврология и психиатрия [фирма] като публична държавна собственост, доколкото същите не са подкрепени с доказателства. Напротив видно от събраните по делото доказателства е, че имот публична държавна собственост по Акт № 07612/19.09.2010 г. е бил деклариран за първи път от болницата през 2015 г.

С оглед гореизложеното съдът приема, че жалбоподателят, през ревизирия период е притежавал качеството на задължено лице за данък върху недвижимите имоти по смисъла на чл.11 от ЗМДТ и такса битови отпадъци по чл.64, ал.1 ЗМДТ.

Предвид гореизложеното жалбата, с която се иска прогласяване нищожността на РА № СФР16-РД77-56 от 05.05.2016 г. е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което при този изход на спора следва да бъде уважено в размер на 4 088,21 лв. (четири хиляди осемдесет и осем лева и двадесети и една стотинки) съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 17 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], с искане за прогласяване нищожността на РА № СФР16-РД77-56 от 05.05.2016 г., издаден от органи по приходите от Дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“ при Столична община.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община [населено място] разноски в размер на 4 088,21 лв. (четири хиляди осемдесет и осем лева и двадесети и една стотинки) лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: